

Sygn. akt IV U 1292/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Płaczek

Protokolant: st. sekr. sądowy Patrycja Czarnik

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2013 roku w Tarnowie na rozprawie

odwołania S. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 27 września 2012 roku nr (...)

w sprawie S. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 1292/12

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 23 maja 2013 r.

Decyzją z dnia 27.09.2012 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.) i ustawy z dnia 17.12.1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz odmówił S. S. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, ponieważ komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 20.09.2012 r. uznała, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W odwołaniu od tej decyzji S. S. domagał się jej zmiany i przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W uzasadnieniu odwołujący podniósł, że do czerwca 2012 r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, którego skutkiem jest usztywnienie prawego dolnego stawu skokowego, co w dużym stopniu ogranicza jego możliwości ruchowe i uniemożliwia wykonywanie pracy w wyuczonym zawodzie elektromontera.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Bezspornym w niniejszej sprawie było, że S. S., urodzony

(...) r., w dniu 28.03.2006 r. doznał złamania kostki bocznej i kości skokowej podudzia prawego w pracy, zaś od 21.09.2007 r. do 30.06.2012 r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W dniu 31.07.2012 r. odwołujący wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o ponowne przyznanie mu prawa do tego świadczenia.

W orzeczeniu z dnia 17.08.2012 r. lekarz orzecznik ZUS uznał, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Na skutek sprzeciwu, sprawa skierowana została do komisji lekarskiej ZUS, która w orzeczeniu z dnia 20.09.2012 r. podtrzymała stanowisko wyrażone przez lekarza orzecznika.

Na tej podstawie, zaskarżoną decyzją z dnia 27.09.2012 r. (...) Oddział w T. odmówił S. S. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

(okoliczności bezsporne)

Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny sprawy:

W pisemnej opinii z dnia 08.01.2013 r. biegły sądowy chirurg ortopeda- traumatolog stwierdził u odwołującego:

- zespół bólowy prawej kończyny dolnej po złamaniu kostki bocznej i kości skokowej.

Odwołujący nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

U badanego występuje nieznaczne poszerzenie obrysów prawego stawu skokowego z ograniczeniem zgięcia grzbietowego stopy o 20° i podszwawego o 20° oraz ograniczenie ruchów pronacji i supinacji. Rozpoznano także zmniejszenie masy mięśniowej podudzia prawego w stosunku do lewego o 2 centymetry.

U opiniowanego nie występują zaburzenia ukrwienia na obwodzie, a ruchomość palców stopy jest prawidłowa.

Badany jest zdolny do pracy w zawodzie elektromontera, za wyjątkiem pracy na wysokości (drabina). Jeżeli praca w tym zawodzie polega jedynie na pracy na wysokości, w/w jest zdolny do pracy jedynie po przekwalifikowaniu. Po przekwalifikowaniu zawodowym jest zdolny do pracy za wyjątkiem pracy wymagającej długotrwałego chodzenia i pracy na wysokości.

dowód:

- opinia sądowo- lekarska z dnia 08.01.2013 r.- k. 10-12,
- opinia uzupełniająca z dnia 22.04.2013 r.- k. 22,

Odwołujący ukończył szkołę zawodową w zawodzie elektromontera, a następnie technikum zawodowe o specjalności elektromonter - technik elektryk. Jako elektromonter pracował w przedsiębiorstwie (...) w K.. Zajmował się tam wykonywaniem instalacji, również w budynkach. Następnie, pozostawał w zatrudnieniu w (...) Zakładach (...), obecnie (...) S.A., zajmując się naprawami, czynnościami konserwacyjnymi i wykonywaniem nowych instalacji. Większość czynności związanych z elektryką odwołujący wykonywał na poziomie „zero”. Zdarzało się jednak, że pracował również na wysokości, na drabinach i wysięgnikach.

dowód:

- zeznania odwołującego S. S.- 00:05:31,

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o opinię sądowo- lekarską z dnia 08.01.2013 r. biegłego chirurga ortopedy- traumatologa i opinię uzupełniającą tego biegłego z dnia 22.04.2013 r. oraz zeznania odwołującego S. S..

Sąd podzielił wnioski wynikające z opinii zasadniczej biegłego sądowego, uzupełnionej w dniu 22.04.2013 r., albowiem sporządzona została w sposób rzetelny, po osobistym przebadaniu ubezpieczonego oraz szczegółowej i wszechstronnej analizie dokumentacji zgromadzonej w aktach rentowych, przy czym biegły legitymował się fachową wiedzą oraz odpowiednim doświadczeniem zawodowym. W ocenie Sądu, dokonana przez biegłego diagnoza schorzeń występujących u wnioskodawcy jest prawidłowa, zaś wnioski płynące z opinii korespondują ze zgromadzoną dokumentacją medyczną oraz bazują na wynikach przeprowadzonego badania, co czyni opinię wewnętrznie spójną, logiczną i kompletną. Z tych też powodów, Sąd w pełni podzielił wnioski wynikające z opinii sądowo - lekarskiej odnośnie braku u wnioskodawcy niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Na rozprawie w dniu 23.05.2013 r. odwołujący podniósł, że wydana opinia nie jest jednoznaczna, dlatego nie zgadza się z jej treścią.

Zarzut ten nie zasługiwał na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie biegły sądowy dokonał oceny stanu zdrowia badanego z punktu widzenia kryteriów określonych dyspozycją art. 12 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, wyraźnie wskazując, że obecny stan zdrowia w/w nie powoduje niezdolności do pracy (w związku z wypadkiem przy pracy) zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Jak bowiem zauważył w opinii uzupełniającej, odwołujący jest zdolny do pracy w zawodzie elektromontera, za wyjątkiem pracy na wysokości (drabina), podnosząc przy tym, że jeżeli praca w tym zawodzie polega jedynie na pracy na wysokości, wnioskodawca jest zdolny do pracy jedynie po przekwalifikowaniu. S. S. zaś, poza twierdzeniem, że wydana w sprawie opinia nie jest jednoznaczna, nie przedstawił żadnego merytorycznego i przekonującego argumentu na poparcie swojego stanowiska. Uznać więc należało, że stanowi ono jedynie polemikę z prawidłowymi wnioskami biegłych sądowych- wspartych autorytetem biegłych i ich długoletnim doświadczeniem zawodowym.

Na podstawie tej właśnie opinii ocenionej pozytywnie, zgodnie z kryteriami zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłych, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków, Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie.

Zeznania odwołującego S. S., słuchanego na okoliczność ustalenia kwalifikacji zawodowych, Sąd uznał za wiarygodne w całości. Dotyczyły one okoliczności istotnych z punktu widzenia rozstrzygnięcia. Zeznania te były spójne, jasne i logiczne. Korespondowały też z treścią znajdującą się w aktach ZUS dokumentacji.

Pozostałe okoliczności sprawy Sąd uznał za bezsporne, gdyż nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie zostały uznane przez Sąd za wiarygodne.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołanie od decyzji ZUS Oddział w T. z dnia 27.09.2012 r., w świetle ustalonego stanu faktycznego i obowiązujących przepisów prawa, zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.), ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Równocześnie w myśl art. 3 ust. 1 powołanej ustawy za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą: podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych, podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy nawet bez polecenia, w czasie pozostawania

pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, przy ustalaniu między innymi prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Zgodnie z brzmieniem art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Stosownie zaś do art. 57 ust. 1 tej ustawy, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust.1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W rozumieniu art. 12 ust. 1 powołanej ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (art. 12 ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3).

Równocześnie w myśl art. 13 ustawy, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania tej zdolności uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, jak również możliwość wykonywania dotychczasowej pracy, względnie możliwość przekwalifikowania zawodowego. Dalej w myśl ustępu 2 cytowanego artykułu, trwałą niezdolność do pracy orzeka się, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy.

Dla stwierdzenia częściowej niezdolności do pracy (art. 12 ust. 1 i 3 ustawy) decydująca jest zatem nie tylko utrata możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu, ale także brak rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2007 r. II UK 156/06 OSNP 2008/3-4/45). Niezdolność do wykonywania pracy dotychczasowej nie jest zatem wystarczająca do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, jeżeli wiek, poziom wykształcenia i predyspozycje psychofizyczne usprawiedliwiają rokowanie, że mimo upośledzenia organizmu możliwe jest podjęcie innej pracy w tym samym zawodzie albo po przekwalifikowaniu zawodowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2005 r., I UK 299/04, OSNP 2006 nr 5-6, poz. 93).

Przy ustaleniu częściowej niezdolności do pracy ocenia się w pierwszej kolejności stopień utraty zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, przy czym przyjmuje się, że musi to być stopień znaczny, a następnie ocenia się możliwość wykonywania innej pracy przy uwzględnieniu posiadanych już kwalifikacji zawodowych i w końcu potencjalną możliwość odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Dopiero więc przewidywany brak możliwości odzyskania zdolności do pracy, mimo zmiany zawodu w ramach posiadanych kwalifikacji lub po przekwalifikowaniu, stanowi podstawę do przyznania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 1998 r., II UKN 326/98, OSNAPIUS 2000 nr 1, poz. 36). Inaczej mówiąc, jeżeli

wiek, poziom wykształcenia oraz predyspozycje psychofizyczne usprawiedliwiają rokowanie, że mimo upośledzenia sprawności organizmu możliwe jest podjęcie innej pracy w tym samym zawodzie albo po przekwalifikowaniu, to niezdolność do wykonywania dotychczasowego zatrudnienia nie jest wystarczającą przesłanką nabycia prawa do renty. Zasadnicze znaczenie ma więc koniunkcja naruszenia sprawności organizmu (element biologiczny) z niezdolnością do pracy oraz niecelowością przekwalifikowania się (element ekonomiczny).

W przypadku ubezpieczonego możliwe jest wykonywanie pracy w dotychczasowym zawodzie jedynie z ograniczeniem pracy na wysokości. Zarówno stosunkowo młody wiek ubezpieczonego ((...)) oraz średnie wykształcenie usprawiedliwiają ocenę biegłego lekarza, iż w sytuacji gdyby ubezpieczony nie mógł pracować w dotychczasowym zawodzie z uwagi na konieczność wykonywania niektórych czynności na wysokości (na drabinie) możliwe i celowe jest jego przekwalifikowanie zawodowe . Sąd Okręgowy podziela pozytywne rokowania co do możliwości i celowości przekwalifikowania zawodowego , co w świetle powołanej definicji ustawowej, przesądza o braku spełnienia przesłanki niezdolności do pracy. Zatem odwołujący, pomimo zespołu bólowego prawej kończyny dolnej po złamaniu kostki bocznej i kości skokowej, nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Skoro więc zaskarżona przez odwołującego decyzja ZUS Oddział w T. z dnia 27.09.2012 r. była prawidłowa , jego odwołanie od tej decyzji należało oddalić, przyjmując jako podstawę prawną takiego rozstrzygnięcia powołane wyżej przepisy prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.